

Foto: Länsstyrelsen Jämtlands län.

Fakta om området

Fastställt av Länsstyrelsen: 2018

Namn och områdeskod: Vålådalen, SE0720084

Län: Jämtlands län

Kommun: Åre och Berg

Skyddsstatus: SAC & SPA (Special Area of Conservation & Special Protection Area /
Skydd enligt habitat- respektive fågeldirektivet)

Övrigt skydd: Naturreservat

Ägandeförhållanden: Staten via Naturvårdsverket samt enskilda markägare

Areal: 121 378,5 hektar

Utgiven av

Länsstyrelsen Jämtlands län

November 2018

Tryck

Länsstyrelsens tryckeri, Östersund 2018

Löpnummer

2018:213

Diarienummer

511-19880-2018

Publikationen kan laddas ner från Länsstyrelsens hemsida
www.lansstyrelsen.se/jamtland

Innehållsförteckning

Natura 2000	4
Bevarandeplan	4
Tillståndsplikt och samråd	4
Karta och kartverktyg	5
Förklaring av begrepp.....	6
Ingående naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet	8
Områdesbeskrivning	10
Bevarandesyfte och bevarandemål.....	14
Beskrivning av naturtyper och arter	19
Vatten	19
Hedar.....	20
Gräsmarker	21
Våtmarker.....	22
Berg.....	23
Skog	24
Fågelarterna.....	27
Hotbild	32
Bevarandeåtgärder.....	36
Bevarandestatus idag.....	40
Bevarandestatus nationellt för ingående naturtyper	40
Bevarandestatus nationellt för ingående arter	43
Bevarandestatus nationellt för ingående fågelarter	45
Uppföljning	53
Litteratur.....	54

Natura 2000

Natura 2000 är ett ekologiskt nätverk av värdefulla naturområden inom EU. Utpekande av Natura 2000-områden bygger på krav som finns i EU:s fågeldirektiv och art- och habitatdirektiv. Syftet är att reducera risken för utrotning av vilda djur och växter och att hindra att deras livsmiljöer förstörs. Alla medlemsländer ska peka ut områden dels för fåglar som anges i EU:s fågeldirektiv, dels för naturtyper och arter som anges i art- och habitatdirektivet. Genom utpekandet åtar sig länderna att de utpekade värdena i områdena ska bevaras långsiktigt. Natura 2000-nätverket är en av hörnstenarna i EU:s arbete för att bevara biologisk mångfald. I art- och habitatdirektivet listas 170 naturtyper och sammanlagt cirka 900 växt- och djurarter som särskilt värdefulla. 90 av naturtyperna och drygt 100 av djur- och växtarterna i habitatdirektivets bilaga 1 och 2 finns i Sverige. Därtill häckar regelbundet cirka 60 av fågeldirektivets fågelarter i vårt land.

Bevarandeplan

För varje Natura 2000-område ska Länsstyrelsen ta fram en beskrivning. Detta ska göras i särskilda bevarandeplaner eller i en skötselplan om området även är skyddat som naturreservat. I planen ska det finnas en beskrivning av området innehållandes bevarandesyfte, bevarandemål och en förteckning av de naturtyper och arter som ska bevaras och bidra till gynnsam bevarandestatus. Hot mot Natura 2000-områdets arter och naturtyper, och behov av bevarandeåtgärder, till exempel skydd eller skötsel, ska också beskrivas. Informationen ska underlätta förvaltningen av området och tillståndsprövningar enligt miljöbalken. Bevarandeplanen ska fastställas av Länsstyrelsen, som även är ytterst ansvarig för att målsättningen med området uppfylls. Bevarandeplanen ska revideras när ny kunskap tillkommer eller när förutsättningar för området ändras. Den ska tas fram och hållas aktuell i dialog med berörda intressenter, och det är värdefullt om den som har ny information om områdets förutsättningar kontaktar Länsstyrelsen. Bevarandeplanen är inte ett juridiskt bindande dokument. För formell reglering av skydd eller skötsel kan andra beslut behövas, till exempel skyddsbeslut för naturreservat. Föreskrifter enligt eventuella skyddsbeslut gäller parallellt med den tillståndsplikt som gäller inom Natura 2000.

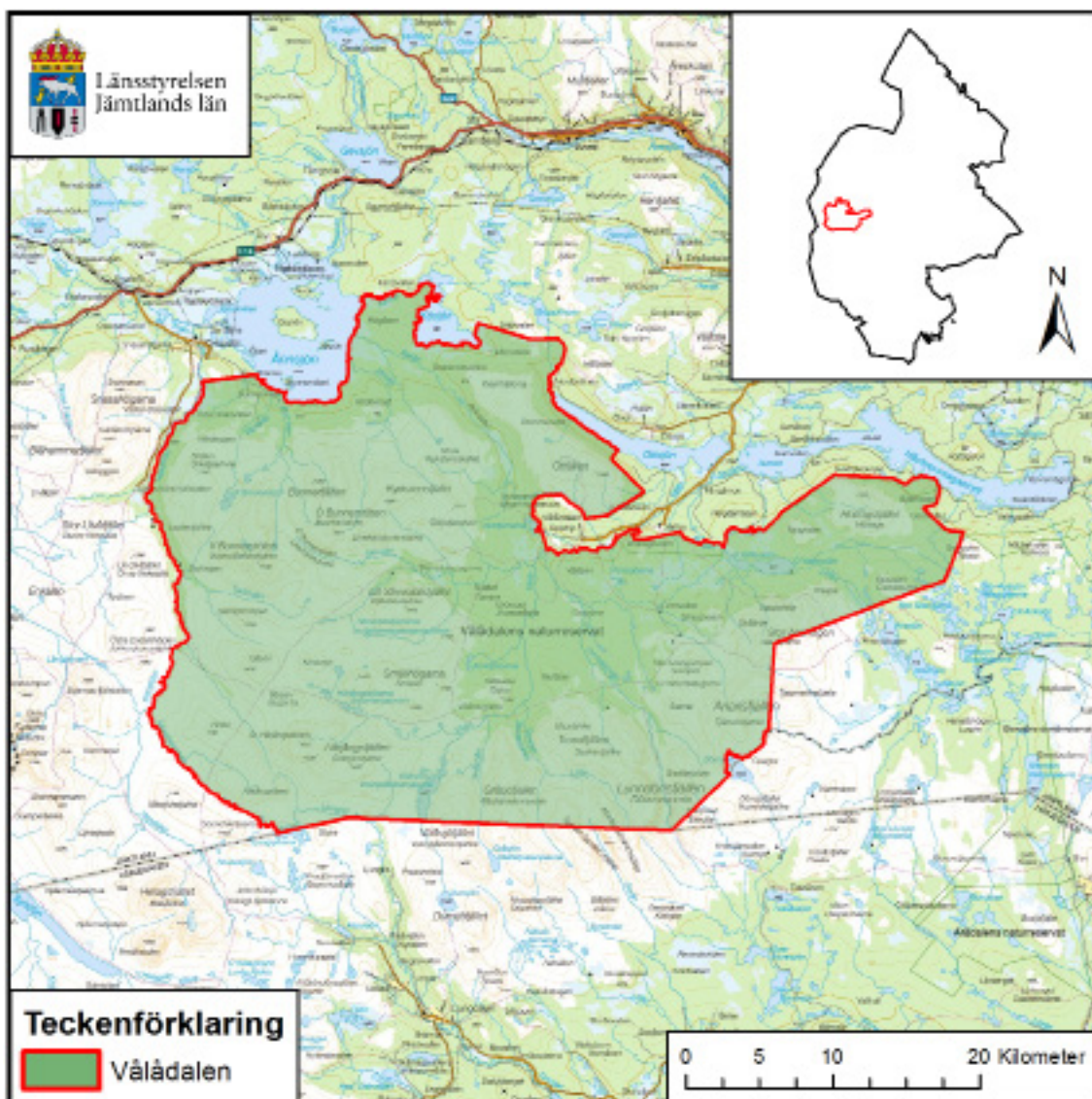
Tillståndsplikt och samråd

För att inte skada naturvärden krävs tillstånd för verksamheter eller åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område. Det kan även gälla åtgärder utanför Natura 2000-området, om de kan påverka miljön i området. Detta regleras i miljöbalken (7 kap.27–29§§). Då det kan vara svårt att avgöra vilka åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka naturvärden behöver man samråda med Länsstyrelsen före genomförandet. Vid skogsbruksåtgärder hålls samråd med Skogsstyrelsen. Mer information finns hos Länsstyrelsen, läs på webben eller kontakta en handläggare.

Karta och kartverktyg

Aktuell information om naturtypers utbredning och arter i ett enskilt Natura 2000-område går att hitta med hjälp av kartverktyget Skyddad natur. Det kan nås på Naturvårdsverkets hemsida genom att söka på "kartverktyget skyddad natur". I kartverktyget söker du upp aktuellt område och klickar på namnet för mer information. Karta över naturtyper hittas efter sökning av område, gå till fliken Kartskikt, avmarkera allt och under Naturtypskarteringar, lägg till Natura naturtypskartan (NNK) och välj Naturtyper (ytor, linjer, punkter). Det finns även möjlighet att ladda ner naturtypskartan som shp-fil. För mer information, se Länsstyrelsens hemsida.

Här nedan finns en översiktskarta över områdets belägenhet.

© Länsstyrelsen Jämtlands län

© Lantmäteriet Geodatasamverkan - GSD

Förklaring av begrepp

Bevarandesyfte

Det övergripande syftet med Natura 2000-området är alltid att upprätthålla de förtecknade naturtyperna och arterna i "gynnsam bevarandestatus".

Bevarandemål

Bevarandemålen beskriver vad bevarandesyftet innebär i praktiken för förtecknade naturtyper och arter. Målet skall alltså, helst med hjälp av mätbara parametrar, beskriva vad gynnsam bevarandestatus för aktuell art eller naturtyp innebär. Föreligger redan gynnsam bevarandestatus sätts bevarandemålen ofta så att nuvarande förhållanden ska bibehållas.

Bevarandestatus

Bevarandestatus för en naturtyp bestäms av de faktorer som påverkar naturtypen och dess typiska arter. Med påverkan avses något som på lång sikt kan förändra naturtypens naturliga utbredning, struktur, funktion, eller förändra de typiska arternas möjlighet till överlevnad. En naturtyps bevarandestatus anses gynnsam när:

- » dess naturliga eller hävdbevingade utbredningsområde och de ytor den täcker inom detta område är stabila eller ökande, och
- » den särskilda struktur och de särskilda funktioner som är nödvändiga kommer att finnas under en överskådlig framtid, och
- » bevarandestatusen hos dess typiska arter är gynnsam.

Bevarandestatus för en art bestäms av de faktorer som påverkar arten och som på lång sikt kan förändra den naturliga utbredningen eller storleken hos dess populationer. En arts bevarandestatus anses som gynnsam när:

- » uppgifter om den berörda artens populationsutveckling visar att arten på lång sikt kommer att förbli livskraftigt och
- » artens naturliga eller hävdbevingade utbredningsområde inte minskar inom en överskådlig framtid, och
- » det kommer att fortsätta finnas en tillräckligt stor livsmiljö för att artens populationer skall bibehållas på lång sikt.

Habitat

Med habitat menas en miljö som är lämplig för en viss art att leva i. I denna bevarandeplan används begreppet naturtyp ofta som synonym till habitat.

Koder

Varje naturtyp och art som omfattas av art- och habitatdirektivet eller fågeldirektivet har en speciell kod. Förteckningen över koder för arter och naturtyper som återfinns i Sverige hittas på Naturvårdsverkets hemsida: <http://www.naturvardsverket.se>

Dessutom har alla Natura 2000-områden en unik kod.

Prioriterad art eller naturtyp

Utpekade som prioriterade i art- och habitatdirektivet eftersom Sverige som medlem i EU har ett särskilt ansvar för dessa. Prioriterade arter och naturtyper är ofta de mest hotade och/eller så finns deras huvudsakliga utbredningsområde inom EU.

Rödlistad art

Rödlistan är en nationell sammanställning av arters status (utdöenderisk) inom landets gränser. Arternas status bedöms med hjälp av ett antal kriterier som omfattar skattningar av populationsstorlek, förekomst, utbredning och trender. Utifrån en sammantagen bedömning placeras arterna i olika rödlistekategorier. Läs mer på Artdatabankens hemsida: <http://www.artdatabanken.se>

Typisk art

Indikatorarter vars förekomst indikerar gynnsam bevarandestatus hos naturtypen genom att de reagerar relativt tidigt på förändringar.

Ingående naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet

Området är utpekad att ingå i nätverket Natura 2000 enligt art och habitatdirektivet. I tabellerna nedan redovisas samtliga i området påträffade arter och naturtyper som legat till grund för detta. Resterande areal upp till områdets totala areal uppfyller idag inte kriterierna för någon av de naturtyper som ingår i art- och habitatdirektivet.

Tabell 1. Ingående naturtyper enligt art- och habitatdirektivet.

Kod	Naturtyp	Uppskattad areal	Bevarandestatus
3130	Ävjestrandsjöar	700,0 hektar	Gynnsam
3220	Alpina vattendrag	200,0 hektar	Gynnsam
4060	Alpina hedar	29 600,0 hektar	Gynnsam
4080	Alpina videbuskmarker	5 900,0 hektar	Gynnsam
6170	Alpina kalkgräsmarker	9 500,0 hektar	Gynnsam
6210	Kalkgräsmarker	5,0 hektar	Gynnsam
6230	Stagg-gräsmarker	3,0 hektar	Gynnsam
6270	Silikatgräsmarker	3,0 hektar	Gynnsam
6430	Högörtängar	25,0 hektar	Gynnsam
6520	Höglänta slätterängar	5,0 hektar	Gynnsam
7140	Öppna mossar och kärr	1 600,0 hektar	Gynnsam
7310*	Aapamyrar	300,0 hektar	Gynnsam
8110	Silikatarasmarker	100,0 hektar	Gynnsam
8120	Kalkrasmarker	50,0 hektar	Gynnsam
9010*	Taiga	25 200,0 hektar	Gynnsam
9040	Fjällbjörkskog	17 800,0 hektar	Gynnsam
9050	Näringsrik granskog	1 000,0 hektar	Gynnsam
91D0*	Skogbevuxen myr	100,0 hektar	Gynnsam

*= Prioriterad naturtyp enligt art- och habitatdirektivet.

Tabell 2. Ingående arter enligt art- och habitatdirektivet.

Art	Svenskt namn	Bevarandestatus
Lutra lutra	Utter	Okänd
Lynx lynx	Lodjur	Okänd
Alopex lagopus	Fjällräv	Okänd
Gulo gulo	Järv	Okänd

Tabell 3. Fågelarter ingående i fågeldirektivet som observerats eller där spår av arten observerats i området.

Kod	Art	Svenskt namn
Gruppen vadare, pipare och trana		
A151	<i>Philomachus pugnax</i>	Brushane
A154	<i>Gallinago media</i>	Dubbelbeckasin
A139	<i>Charidrius morinellus</i>	Fjällpipare
A166	<i>Tringa glareola</i>	Grönben
A140	<i>Pluvialis apricaria</i>	Ljungpipare
A170	<i>Phalaropus lobatus</i>	Smalnäbbad simsnäppa
A127	<i>Grus grus</i>	Trana
Gruppen rovfåglar och ugglor		
A215	<i>Bubo bubo</i>	Berguv
A082	<i>Circus cyaneus</i>	Blå kärrhök
A094	<i>Pandion haliaetus</i>	Fiskgjuse
A216	<i>Nyctea scandiaca</i>	Fjälluggla
A456	<i>Surnia ulula</i>	Hökuggla
A102	<i>Falco rusticolus</i>	Jaktfalk
A222	<i>Asio flammeus</i>	Jorduggla
A091	<i>Aquila Chrysaetos</i>	Kungsörn
A457	<i>Strix nebulosi</i>	Lappuggla
A223	<i>Aegolius funereus</i>	Pärluggla
A220	<i>Strix uralensis</i>	Slaguggla
A098	<i>Falco columbarius</i>	Stenfalk
Gruppen simfåglar och silvertärna		
A194	<i>Sterna paradisea</i>	Silvertärna
A001	<i>Gavia stellata</i>	Smålom
A002	<i>Gavia Arctica</i>	Storlom
A007	<i>Podiceps auritus</i>	Svarthakedopping
A038	<i>Cygnus Cygnus</i>	Sångsvan
Gruppen hackspettar		
A236	<i>Dryocopus martius</i>	Spillkråka
A241	<i>Picoides tridactylus</i>	Tretåig hackspett
Gruppen skogshöns och blåhake		
A104	<i>Tetrastes bonasia</i>	Järpe
A409	<i>Lyrurus tetrix</i>	Orre
A108	<i>Tetrao urogallus</i>	Tjäder
A272	<i>Luscinia svecica</i>	Blåhake

Områdesbeskrivning

Vålådalens naturreservat har en yta lika stor som Öland (drygt 121 400 hektar). Området karaktäriseras av "Vålådalens skogbeklädda bäcken", omringad av fjällmassiven Bunner-, Härjångs-, Lunndörns- och Anarisfjällen samt de mer isolerade Ottfjället och Hottögsfjället. De lägst belägna delarna ligger på 500 till 600 meter över havet och de högsta topparna når 1 500 till 1 600 meter över havet. Vegetationen är omväxlande beroende på varierande klimatförhållanden och olika berggrund.

Delar av Vålådalens naturreservat har ingått i flera inventeringar, se tabell 4 nedan.

Tabell 4: Inventeringar som genomförts i Vålådalsområdet.

Inventering	Område
Urskogsinventering 1983	Rekdalen, Vålådalens, Rulldalen, Håckren
VMI	19C2G01, 19C3G01, 19C3I01, 19C3J01, 19C4I01-03, 19C4J01, 19D4A01-02
Myrskyddsplanen	Objekt 28 och 29
Äng och Hage (1993)	Bunnerviken 2166, Sörbottnen 2117
Äng och Bete (2003)	Bunnerviken 345-XIJ, Sörbottnen DE3-EKL

Vålådalens naturreservat

Vålådalsbäcken avvattnas av Vålån med källflöden och präglas av rikligt med tjärnar, bäckar och åar. Dessa perforerar terrängen och skapar ibland stora biotopvariationer. Underlaget utgörs på flera håll av grova sediment, där skiktningen är tydlig: granskog i branta sluttningar, tallskog på torra höjdparter. För övrigt dominerar ganska, gles, och ibland rikligt björkblandad granskog. Skogstyperna varierar. Lövinslaget är påfallande rikligt på Vålåsen, rakt söder om turiststationen, och förklaras av en omfattande brand år 1920, då cirka 1 500 hektar brann ner. Tyvärr avverkades brandresterna och ny skog (gran och tall) frösådes på några hundra hektar av brandytan. Vålåsen, har kalkrik berggrund och därmed rik och frodig flora, bland annat brunkulla. Övriga skogsområden är måttligt till ringa genomhuggna någon gång under 1900-talets början. Mindre till synes orörda områden finns, men utgörs av skog i trädgränsszonen.

Ett 10 till 15 hektar stort granområde mellan Stentjärnen och Ångeltjärnarna brann i mitten på 1970-talet. En hel del större träd togs tillvara strax efter branden, men rikligt med granar står, och ligger kvar på brandytan och ger en aning om ett naturligt tillstånd efter brand.

I sträckning från Matskålstjärn och norrut, ligger Matskålsängena. Det är före detta åbotten och här finns rik, hävdgynnad flora. Kontrasterna till de små åsarna där ån inte dragit fram, med mager tallskog som omger ängena, är stora.

Rekdalen är en skogrik, grandominerad dalgång, i kontakt med Ånnsjön i nordväst. Dalen är viltrik. I de nordvästra delarna växer måttligt till rikligt med löv i den annars ganska glesa granskogen. Här finns också ett stort deltaområde med stora, gölriska blötmyrar beskrivna i våtmarksinventeringen. Följer man Rekdalen uppströms in i dalgången hittar man ungefär liknande beståndstyper i anslutning

till ån, uppbrutna av större och mindre våtmarker. I Rekdalens södra del breder sig ett stort, gölrikt myrområde ut sig.

Dalgången har en lång historia av förindustriell kulturpåverkan. Längs Ånnsjöns stränder finns flera dokumenterade stenåldersboplatser och mellan Kösjön och Rekån finns ett omfattande fångstgropssystem. Under andra hälften av 1800-talet fanns det i Rekdalen tre aktiva fåbodvallar. Vid Rekdalsvallen höll man tamboskap fram till slutet av 1920-talet, medan höslåtter pågick på både Brattlandsvallen och Rekdalsvallen fram till 1940-talet.

Runt sekelskiftet 1900 anlades det samiska nybygget Nyhemmen i dalgångens södra delar, på en plats som tidigare varit ett vår- och höstviste. Det finns historiska dokument som beskriver att viss renskötsel förekom i dalgångens norra delar åtminstone under 1930-talet.

Rekdalens norra, men även mellersta, delar är starkt påverkade av skogsavverkningar, vilka främst skedde under 1920 till 1940-talet. Det finns även grova stubbar efter dimensionshuggna tallar spridda i stora delar av dalgången. Dessa huggningar skedde i slutet av 1800-talet.

Spår av tidigare skogsbränder förekommer. Stora delar av dalgångens norra delar brann någon gång under 1860/1870-talet och i de mellersta delarna finns flera tallar med brandljud. Dalens sydöstra del torde ha eldhärjats för mellan 200 och 300 år sedan.

Den sydvästra delen av dalgången innehåller partier med till synes orörd skog. Skogen är överlag olikåldrig och innehåller rikligt med lågar av alla nedbrytningsgrader, samt gamla granar med torkade och brutna toppar. Dock är åldersspridningen sämre i de norra delarna och här är levande träd över 200 år ovanliga. Det är sparsamt med torrakor. Vissa partier, särskilt i de norra och mellersta delarna av dalgången, har hög bonitet och stora virkesförråd. I en del fall drygt 200 kubikmeter per hektar. Annars varierar skogstyperna mellan torra till friska ristyper.

Rulldalen ligger i reservatets östra del mellan Fangvalen – Hottögsfjället i norr och Anarisfjällen – Håsjöbottnarna i söder. Här finns 1 000 till 1 500 hektar till synes orörd skog (med undantag av kreatursbete fram till 1930-talet). I centrum ligger Rullån och dess delta. Här växer mycket gles tallskog. Träden når ofta metertjocka dimensioner men är inte mer än tio meter höga. Få och mycket gamla spår av bränder.

Aumvalens nord- och västsluttningar domineras av barrblandskogar där välväxta tallar bildar överståndare till mer klenvuxna, ofta gruppställda granar. Både gran och tall åldersbestämdes till strax över 350 år. Andelen död ved är stor med lågor, torrakor och toptorkade tallar. Få och förmodligen mycket gamla spår av bränder. Torrträdsuttag har skett kring år 1910.

Rulldalens sluttningar är grandominerade med riklig lövinblandning. Här har pågått kreatursbete men är för övrigt är skogen orörd. Inga spår av bränder men här finns måttlig till riklig förekomst av död ved.

Furuberget längst i öster saknar avverkningsspår. Terrängen är blockig, ofta storblockig och övergår från lågvuxen talskog till granskog upp mot kalfjället på Hottögsfjället. Andelen död ved är hög.

Ett litet skogsbestånd är beläget i Furubergets branta nordostsluttning och visar en skogstyp som tidigare har klätt sluttningarna mot fd Hottsjön (numera Håckrenmagasinet). Det är en relativt välsluten barrblandskog med ringa lövinslag. Tallens äldregeneration är cirka 370 år och är uppkommen efter brand. Dessa är överståndare till den vanligen något klenare granen. Äldsta gran är cirka 300 år. Skogen, och framför allt tallen, når ibland grova dimensioner 40 till 50 centimeter i brösthöjdsdiameter. En hel del torrakor förekommer men antalet lågorna är dock sparsamt. Här finns spår av flera avverknings-, uttag av torrträd och vindfällan under de senaste årtiondena. Under tidigt 1900-tal gjordes dimensionsavverkningar.

Vålådalsområdet är också geologiskt intressant. Den sista inlandsisen har lämnat många spår efter sig. Issjödalen, Gröndalen och pyramiderna bildar ett sammanhängande, flera hundra hektar stort, nästan, vegetationsfritt isälvsdeltaområde. Dödisgropar och grus- och sandåsar, ger här ett mycket särpräglat månlandskap. Många djupa U-dalar delar Gråsjö-, Trond- och Lunndörssfjällen. Storådörren och Lunndörren är troligen de mest kända U-dalarna.

I området finns också till exempel habitatarterna fjällräv och järv. Lunndörren har blivit använd som transportväg under i många generationer och är en viktig länk mellan Jämtland och Härjedalen. På 1940-talet fanns faktiskt planer på att dra en väg genom Lunndörrespasset.

Renskötsel pågår i Vålådalsområdet precis som i resten av fjällkedjan.

Området genomdras av ett flertal turistleder, både sommar- och vinterleder.

Tabell 5. Exempel på rödlistade arter inom Natura 2000-området Vålådalen.

Förklaring av förkortningarna för rödlistans olika hotkategorier enligt Artdatabanken: EX=Utdöd, EW=Utdöd i vilt tillstånd, RE=Nationellt utdöd, CR = Akut hotad, EN = Starkt hotad, VU = Sårbar, NT = Nära hotad, LC=Livskraftig och DD = Kunskapsbrist.

Latinskt namn	Svenskt namn	Hotkategori*
Fåglar		
<i>Aquila chrysaetos</i>	Kungsörn	NT
<i>Bubo bubo</i>	Berguv	VU
<i>Buteo lagopus</i>	Fjällvråk	NT
<i>Circus cyaneus</i>	Blå kärrhök	NT
<i>Dendrocopos minor</i>	Mindre hackspett	NT
<i>Falco rusticolus</i>	Jaktfalk	VU
<i>Gallinago media</i>	Dubbelbeckasin	NT
<i>Gavia stellata</i>	Smålom	NT
<i>Bubo scandiacus</i>	Fjälluggla	CR
<i>Philomachus pugnax</i>	Brushane	VU

Latinskt namn	Svenskt namn	Hotkategori*
<i>Picoides tridactylus</i>	Tretåig hackspett	NT
<i>Strix nebulosa</i>	Lappuggla	NT
Däggdjur		
<i>Alopex lagopus</i>	Fjällräv	EN
<i>Gulo gulo</i>	Järv	VU
<i>Lynx lynx</i>	Lodjur	VU
<i>Lutra lutra</i>	Utter	NT
<i>Ursus arctos</i>	Brunbjörn	NT
Kärlväxter		
<i>Gymnadenia nigra</i>	Brunkulla	EN
<i>Pseudorchis albida</i>	Vityxne	EN
<i>Botrychium lanceolatum</i>	Topplåsbräken	VU
<i>Gentianella campestris</i>	Fältgentiana	EN
Mossor		
<i>Anastrepta orchadensis</i>	Snedbladsmossa	VU
<i>Cynodontium fallax</i>	Praktklipptuss	NT
Svampar		
<i>Cystostereum murrayi</i>	Doftskinn	NT
<i>Diplomitoporus crustulinus</i>	Sprickporing	VU
<i>Fomitopsis rosea</i>	Rosenticka	NT
<i>Inonotus leporinus</i>	Harticka	NT
<i>Laurilia sulcata</i>	Taigaskinn	VU
<i>Phellinus nigrolimitatus</i>	Gränsticka	NT

Bevarandesyfte och bevarandemål

Bevarandesyfte

Bevarandesyftet för området är att samtliga ovan utpekade naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet skall upprätthållas i gynnsam bevarandestatus. Dessutom ska möjligheter ges till vetenskapliga studier och rörligt friluftsliv.

Bevarandemål för de utpekade naturtyperna

För att konkretisera ovanstående syfte fastställs bevarandemål enligt nedan.

Vatten

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Ävjestrandsjöar (3130) cirka 700 hektar.
- » Alpina vattendrag (3220) cirka 200 hektar.

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

Naturliga förhållanden avseende vattenföring, flödesdynamik och artsammansättning.

- » God vattenkvalitet, det vill säga näringsfattigt och oftast klart vatten (förutom vid snösmältning) med låg belastning av miljöföroreningar.
- » Inga mänskligt skapade hinder så att vandringsvägarna för vattenlevande organismer är fria.

SPECIFIKT FÖR ALPINA VATTENDRAG (3220):

- » Vattendragets omgivning skall vara naturliga med till exempel örtrik vegetation, viden, fjällbjörk och våtmarker.

SPECIFIKT FÖR ÄVJESTRANDSJÖAR (3130):

- » Förekommande störningsmoment såsom ishyvling, strandbete eller översvämning.
- » Kortskottsvegetation (till exempel notblomster, strandpryl, braxengräs, klotgräs).
- » Periodvis blottlagda stränder med annuell (ettårig) vegetation.

TYPISKA ARTER

Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Hedar

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Alpina hedar (4060) cirka 29 600 hektar.
- » Alpina videbuskmarker (4080) cirka 5 900 hektar.

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

- » Inga skador i växttäcknet efter mänsklig påverkan som till exempel terrängkörning eller annat slitage.
- » Betespräglad efter extensivt renbete.
- » Ingen negativ förändring av täckningsgraden av mark-, fält-, busk- och trädskikt.
- » Videbuskmarker: Viss översilning av näringsrikt vatten.

TYPISKA ARTER

- » Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Gräsmarker

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Alpina kalkgräsmarker (6170) cirka 9 500,0 hektar.
- » Kalkgräsmarker (6210) cirka 5,0 hektar.
- » Stagg-gräsmarker (6230) cirka 3,0 hektar.
- » Högörtängar (6430) cirka 25,0 hektar.
- » Höglänta slåtterängar (6520) cirka 5,0 hektar,
- » Silikatgräsmarker (6270) cirka 3,0 hektar (Bunnervikens fjällägenhet).

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

- » Ogödslad naturbetesmark.
- » Artrik, tjock grässvål som följd av årligt bete och/eller årlig slåtter och röjning av buskvegetation.
- » Vålhävdad vid sommarens slut.

SPECIFIKT FÖR ALPINA KALKGRÄSMARKER (6170):

Kalkpåverkan/högt pH på grund av kalkrik berggrund eller genom tillrinnande markvatten.

- » Artrik flora.
- » Extensivt renbete.

SPECIFIKT FÖR KALKGRÄSMARKER (6210):

- » Kalkpåverkan/högt pH på grund av kalkrik berggrund eller genom tillrinnande markvatten.

SPECIFIKT FÖR STAGG-GRÄSMARKER (6230):

- » Minst fyra hävdgynnade arter förutom stagg.

SPECIFIKT FÖR HÖGÖRTÄNGAR (6430):

- » Upprepad störning som gör vedväxter konkurrenssvaga, såsom till exempel kraftig islossning eller vårfrost. (inte samma hävdbehov).

SPECIFIKT FÖR HÖGLÄNTA SLÅTTERÄNGAR (6520):

- » Höglänt liggande slåttermark.
- » Vålhävdad varje år genom slåtter och eventuellt efterbete.

TYPISKA ARTER

Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Våtmarker

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Öppna mossar och kärr (7140) cirka 1 600 hektar.
- » Aapamyror (7310) cirka 300,0 hektar.

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

- » Naturlig hydrologi, opåverkad av dikning och annan markavvattning
- » De eventuella befintliga strukturerna som finns såsom tuvor, dråg, strängar, gölar, gungflyn med fler ska finnas kvar i samma omfattning och spridning med undantag av naturliga förändringar.
- » Täckningsgraden av botten-, fält-, busk- och trädskikt bör inte nämnvärt förändras. Undantaget då förändringen är en för naturtypen positiv effekt av restaureringsåtgärder.
- » Markslitage pga. mänsklig påverkan som till exempel terrängkörning, promenadvägar eller annat slitage är försumbar.

TYPISKA ARTER

Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Berg

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Silikat-rasbranter cirka 100,0 hektar.
- » Basiska rasbranter cirka 50,0 hektar.

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

Silikatarasmarker (8110)

- » Klippvegetationens utbredning är densamma.
- » Naturliga processer som till exempel ras och vittring fortgår.
- » För lokaler med häckande rovfåglar skall inte störningarna från människor påverka häckningen negativt.
- » Opåverkad hydrologi.
- » Beskuggningen av rasbranten minskar inte.

Kalkrasmarker (8120)

- » Lövskogen nedanför är intakt (då sådan finns), eftersom den påverkar fuktighetsförhållandena i branten
- » Opåverkad hydrologi
- » Måttlig störning från tramp (såväl människor eller djur)
- » Fortgående sluttningsprocesser som ras, laviner eller slasklaviner med talusbildning
- » Typiska arter
- » Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Skog

AREAL

Arealen ska uppgå till minst samma areal som vid tidpunkten för utpekandet, det vill säga för:

- » Taiga (9010) cirka 25 000,0 hektar.
- » Näringsrik granskog (9050) cirka 1 000,0 hektar.
- » Fjällbjörkskog (9040) cirka 17 800,0 hektar.
- » Skogbevuxen myr (91D0) cirka 100,0 hektar.

STRUKTURER OCH FUNKTIONER

- » Endast inhemska trädslag får förekomma.
- » Ingen eller försumbar påverkan på hydrologin från till exempel markavvattning.
- » Skogen ska vara flerskiktad och/eller olikåldrig.
- » Markslitage till följd av mänskliga aktiviteter (till exempel terrängkörningsspår) är försumbart.

SPECIFIKT FÖR TAIGA (9010) OCH NÄRINGSRIK GRANSKOG (9050):

- » Död ved i olika dimensioner och nedbrytningsstadier skall förekomma med i genomsnitt minst 40 kubikmeter (nedre tröskelvärde 20 kubikmeter) per hektar alternativt med i genomsnitt minst 20 procent (nedre tröskelvärde 15 procent) av virkesvolymen.
- » I genomsnitt cirka 20 till 35 procent av den döda veden skall vara stående.

SPECIFIKT FÖR FJÄLLBJÖRKSOG (9040):

- » Virkesförrådet fjällbjörk får inte öka eller minska med mer än 20 procent.
- » Gran och/eller tall utgör mindre än 20 procent av virkesförrådet.
- » Relationen död/levande ved skall vara minst en femtedel.

SPECIFIKT FÖR SKOGBEVUXEN MYR (91D0):

- » Krontäckningen ska vara minst 25 procent.
- » Minst 25 procent av det totala virkesförrådet död ved i olika dimensioner och nedbrytningsstadier ska förekomma.

TYPISKA ARTER

Populationerna av flertalet typiska arter för varje naturtyp ska vara livskraftiga på lång sikt.

Cirka 28 100 hektar av området är idag ej utpekade som Natura 2000-habitat. Denna del kan dock på sikt få ökade naturvärden och övergå till andra naturtyper genom naturlig succession och eventuell skötsel.

Bevarandemål för de utpekade arterna

LODJUR (1361), JÄRV (1912), FJÄLLRÄV (1911) OCH UTTER (1355)

Lodjur, järv, fjällräv och utter ska kunna fortleva i livskraftiga bestånd.

Bevarandemål för de utpekade fågelarterna

För alla fågelarterna enligt tabell 3 är målet att de ska kunna fortleva i livskraftiga bestånd.

Beskrivning av naturtyper och arter

Vatten

Ävjestrandsjöar (3130)

Näringsfattiga eller svagt näringsrika sjöar upp till fjällen. Stränderna är grunda, ibland betespräglade. Vegetationen består av akvatiska arter som strandpryl och braxengräs samt av annueller på blottlagda strandzoner.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

Bibehållna eller förbättrade förhållande avseende vattenståndsvariationer och hydrologi. Oreglerade förhållanden ska upprätthållas. Representativa objekt av naturtypen har stora naturliga vattenståndsfluktuationer på flacka bottnar.

En för naturtypen naturlig artsammansättning utan negativ inverkan av främmande arter eller fiskstammar.

Naturliga omgivning med strandvåtmarker, strandskog eller extensivt jordbruk med förekommande betade strandängar.

Upprätthållande av eventuellt förekommande strandbete eller återupptagen nyligen upphörd betesdrift.

Naturligt näringsfattigt eller svagt näringsrikt och relativt klart vatten med låg grad av antropogen belastning avseende bland annat humus, försurande ämnen, partiklar (grumlande ämnen), näringsämnen och miljögifter. Inom ramen för naturtypen förekommer olika vattenkemiska förhållanden. Naturligt intervall för några karaktärsgevande parametrar kan vara; pH 5–7, vattenfärg <60 mg Pt eller abs f 400/5 <0,12 och totalfosfor <25 µg/l.

Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Viktiga funktioner och strukturer:

- » Naturligt stora vattenståndsfluktuationerna, ishyvling, strandbete.
- » Periodvis blottlagda stränder med årenlig vegetation.
- » Klart vatten.
- » Kortsattsvegetation (till exempel notblomster, strandpryl, braxengräs, klotgräs) Positivt för upprätthållandet av gynnsam bevarandestatus är också om vandringsvägarna i anslutande vattensystem är fria (inga av människan skapade) vandringshinder).

Alpina vattendrag (3220)

Alpina och subalpina vattendrag med örtrik strandvegetation, i vilken bland annat ingår fjällväxter som etablerats längs stränderna.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

Bibehållna eller förbättrade förhållanden avseende vattenföring och flödesdynamik.

Oreglerad vattenföring upprätthåller en stor variation gällande bottensubstrat, vegetation och strandstrukturer och därmed förutsättningar för naturligt förekommande arter. Fria vandringvägar i anslutande vattensystem är en förutsättning för vissa av naturtypens typiska arter.

Naturliga omgivningar med örtrik vegetation, salix, fjällbjörk, våtmarker och mader.

God vattenkvalitet – näringsfattigt, ofta klart (förutom vid transport av minerogent material – nedströms glaciärer eller vid snösmältning), neutralt, vatten.

En för naturtypen naturlig artsammansättning utan negativ inverkan av främmande arter eller fiskstammar.

Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Viktiga strukturer och funktioner:

- » Förekommande strandvegetation
- » Naturlig vattendynamik

Hedar

Alpina hedar (4060)

Fjällhedar och boreala hedar med dvärgvuxen och krypande busk- och risvegetation. De kan utvecklas på såväl kalkfattiga som på mer basiska marker. Vid intensivare renbete övergår denna naturtyp i gräsmarker, till naturtyp 6150 eller 6170.

Alpina videbuskmarker (4080)

Videbuskmarker i fjällen och subarktiska områden. De uppträder ofta kring bäckar, där de kan breda ut sig över stora arealer. Videbuskmarkerna kan bitvis vara svårgenomträngliga och saknar då undervegetation. Ibland är de glesare och har då en vegetation av gräs och örter.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus för hed-naturtyperna:

Extensivt renbete.

Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen. De typiska arterna är indikatorarter vars förekomst indikerar gynnsam bevarandestatus hos naturtypen genom att de reagerar relativt tidigt på någon av de hotfaktorer som är aktuella för naturtypen.

För vissa videbusktyper är översilning med näringsrikt vatten en förutsättning.

Gräsmarker

Alpina kalkgräsmarker (6170)

Kalkgräsmarker i fjällen samt i höglänta områden i den boreala regionen med en artfattig vegetation av klynnetåg, styvstarr, mossor och lavar. Typen utbildas i regel på torra, vindexponerade ytor i områden med kalkfattig berggrund. Jordtäckningen är i regel tunt och består till största delen av vittringsmaterial. Vegetationen är vanligen påverkad av ett långvarigt renbete.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

Vanligen ett extensivt renbete.

Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Kalkgräsmarker (6210)

Torra till friska, betespräglade kalkrika gräsmarker ofta med ett mycket stort inslag av örter. Miljöerna är i regel mycket artrika. Ibland kan dessa marker vara viktiga orkidélokaler.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

Bete (alternativt slåtter och höbärgning), röjning av igenväxningsvegetation.

Skötseln utformad enligt objektets speciella natur- och kulturvärden. Objektets hävdhistoria bör i första hand vara vägledande för den fortsatta skötseln så att exempelvis ett objekt med lång kontinuitet av slåtter även fortsättningsvis hävdas genom slåtter och en sedan lång tid betad mark fortsätter att betas. I Vålådalen är kalkgräsmarkerna så kallad naturliga kalkgräsmarker som hållits öppna endast av extensiv hävd (bete och slåtter). Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Stagg-gräsmarker (6230)

Som framgår av namnet utgörs denna naturtyp av gräsmarker med stagg (ett slags gräs) på silikatrika jordar. Vegetationen uppvisar stor variation. De artrika staggsamhällena har betingats av ängsbruk och betesdrift med i regel en lång kontinuitet. Bete eller slåtter och vid behov röjning av igenväxningsvegetation är nödvändigt för gynnsam bevarandestatus. Skötseln måste anpassas efter objektets hävdhistoria och dess speciella natur- och kulturvärden.

Silikatgräsmarker (6270) – Fjällägenheten Bunnerviken

Torra till friska gräsmarker i låglandet, med lång kontinuitet av betesdrift. Markerna kan i tidigare skeden ha varit hävdade genom slåtter. De är mer eller mindre gödslade och har en artrik vegetation av hävdgynnade kärlväxter och svampar. Träd kan förekomma, dock får trädsiktets krontäckning inte överstiga 25 procent. Vid tätare krontäckning övergår naturtypen till Trädklädda betesmarker (9070). Naturtypen uppvisar i landet en mycket stor variation. De torra typerna kan vara örtrika, vara av fårsvingeltyp eller vara hållmarkstorrängar. De friska typerna utgörs av ängsartade rödvensamhällena, örtrika typer, artrika fårsvingelsamhällena eller samhällena av skogsnäva-typ.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus för hävdade marker

Hävd: bete, gärna sambete mellan flera djurslag, samt röjning av

igenväxningsvegetation vid behov. Skötseln utformas enligt objektets speciella natur- och kulturvärden. Objektets hävdhistoria bör i första hand vara vägledande

för den fortsatta skötseln så att exempelvis ett objekt med lång kontinuitet av slätter även fortsättningsvis hävdas genom slätter och en sedan lång tid betad mark fortsätter att betas.

I naturtypen får inte förekomma gödsling (förutom från djur som betar i objektet), stödutfodring, kalkning, dikning eller insådd av för naturtypen främmande arter. Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Högörtängar (6430)

Ofta näringsrika högrötsamhällen i såväl höglänt som låglänt terräng. Typen uppträder i regel som en igenväxningsfas av en frisk till fuktig betesmark, där hävden avstannat. Två typer finns: a) Fuktiga och näringsrika högrötsamhällen i kantzoner, längs vattendrag, i betesmarker och i skogsbryn. b) Alpina högörtängar. Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

Enligt definitionen för naturtypen ingår såväl hävdade som ohävdade marker. Objektets hävdhistoria bör vara vägledande för den fortsatta skötseln. Högörtängar med lång hävdkontinuitet och hävdgynnade naturvärden är beroende av fortsatt skötsel i form av slätter eller bete samt röjning av igenväxningsvegetation för att naturtypen skall kunna bibehålla gynnsam bevarandestatus. Skötseln utformas enligt objektets speciella natur- och kulturvärden för fält-, busk- och trädskikt. I naturtypen får inte förekomma gödsling (förutom från djur som betar i objektet), stödutfodring, kalkning, dikning eller insådd av för naturtypen främmande arter. Bibehållen vattenregim. Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Höglänta slätterängar (6520)

Artrika, höglänta slätterängar på torra till friska marker, främst i fjällnära och andra höglänta områden. Ibland finns i vegetationen ett inslag av fjällväxter.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus på Högörtängar (6430) och Höglänta slätterängar (6520):

- » Hävd och röjning av igenväxningsvegetation. Skötseln utformas enligt objektets speciella natur- och kulturvärden. Objektets hävdhistoria bör i första hand vara vägledande.
- » I naturtypen får inte förekomma gödsling (förutom från djur som betar i objektet), dikning eller insådd av för naturtypen främmande arter.

Våtmarker

Öppna mossar och kärr (7140)

Öppna eller mycket glest skogbevuxna myrar av typen svagt välvd mosse, fattigkärr, intermediära kärr och gungflyn. Myrar som ingår i aapamyrkomplex räknas inte hit. Myrar med mer än 25 procent krontäckning förs till naturtypen Skogbevuxen myr (91D0). Kärr med mer än 70 procent krontäckning förs om möjligt till naturtyp 9080, 91E0, 9030 eller 9010.

Aapamyror (7310)

Myrkomplex som domineras av kärr i de centrala delarna. Hydrotopografiska myrtyper som strängflarkkärr och olika typer av blandmyrar räknas automatiskt till aapamyror. Andra myrtyper som kan ingå i dessa komplex är nordliga mossar av rostvitmossa-typ, topogena (plana) och soligena (sluttande) kärr, backkärr och sumpskog. Aapamyren är nordlig och bäst utbildad ovan norrlandsgränsen (Limes Norrlandicus).

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus i de båda våtmarksnaturtyperna:

Hydrologi och hydrokemi bör inte påverkas negativt utifrån situationen för basinventeringen. Detta inkluderar att torv inte oxideras som en följd av mänskliga ingrepp utan endast som en eventuell följd av naturliga klimatförändringar.

Vattenregimen i de vattendragen där mader ligger bör vara så naturlig som möjligt.

Täckningsgraden av bottenfält- busk och trädskikt bör inte förändras till att bli nämnvärt glesare eller tätare. Undantaget fall där förändringen är en för habitatet positiv effekt av restaureringsåtgärder.

De strukturer/formelement (exempelvis tuvor, höljor, kärrfönster, slukhål, dråg, gungflyn i fattiga och intermediära kärr, tuvor, strängar, flarkar, flarkgölar på aapamyror) som kan finnas på myren bibehålls och har samma omfattning och geografiska spridning som vid basinventeringen. Undantaget det som kan klassas som naturliga förändringar eller positiva förändringar som följd av en lyckad restaureringsåtgärd.

Hävd kan behövas i områden som annars skulle växa igen.

Ingen påtaglig minskning av populationerna av de typiska arterna i naturtypen.

Berg

Silikatarasmarker (8110)

Silikatarasmarker i bergsområden. Dessa branter kan vara stenbrott eller ha bildats på naturlig väg. Vegetationen domineras av mossor, lavar och ormbunsväxter. Nedanför kalvfjället är rasbranterna i den nedre delen ofta gles trädbevuxna. I lokalklimatiskt gynnade lägen förekommer artrikare växtsamhällen och ett stort lövträdsinslag.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus:

- » Ren luft.
- » Opåverkad hydrologi
- » Fortgåenden sluttningsprocesser som ras, laviner eller slasklavinier med talusbildning.
- » Måttlig störning
- » Gynnsam bevarandestatus för typiska arter

Kalkrasmarker (8120)

Basiska, ofta kalkrika rasbranter i bergsområden med kallt klimat. Till typen hör blockrika sluttningar och branter, vittringsbranter eller erosionsmarker med så kallad talus i fjäll- och andra bergsområden med lättvittrade bergarter. Floran innehåller ofta sällsynta, konkurrenssvaga arter.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus:

- » Att substratet finns kvar
- » Att lövskogen nedan är intakt (då sådan finns) då den påverkar fuktighetsförhållandena i branten.
- » Inga direkta luftföroreningar till exempel en skorsten nära berget.
- » Opåverkad hydrologi.
- » Måttlig störning från tramp (såväl människor eller djur).
- » Gynnsam bevarandestatus för de typiska arterna.
- » Fortgående sluttningsprocesser som ras, laviner eller slasklaviner med talusbildning.

Skog

Taiga (9010)

Naturliga gamla skogar samt yngre successioner som utvecklas naturligt efter brand eller omfattande stormfällningar, "naturskog" eller "naturskogsartad skog". Med naturliga, gamla skogar menas skogar som bibehållit en stor del av den naturliga skogens artsammansättning, åldersvariation och ekologiska funktion. Dessa skogar kan ha en viss mänsklig påverkan genom exempelvis plockhuggning, men de har aldrig omfattats av större kalavverkningar. De hyser en rad hotade arter bland mossor, lavar, svampar och evertebrater (främst skalbaggar). Brand präglade förr i hög grad skogarna och många hotade arter är beroende av förekomst av död ved och olika successionsstadier.

Undergrupper:

A. naturlig, gammal granskog, B. naturlig, gammal tallskog, C. naturlig, gammal blandskog, D. naturlig, gammal triviallövskog, E. nyligen brända områden (brandfält), F. yngre successionsstadier som utvecklats efter brand, till exempel lövbrännor.

Näringsrik granskog (9050)

Barrskogar eller blandskogar med gran på näringsrika jordar. Lokalerna ligger ofta i låglandet, i dalgångar eller på sluttningar med finsediment och rörligt markvatten. Högorter och ormbunkar dominerar men i torrare partier är lågorter vanligare. Översilade (då vatten i eller nära markyttskiktet rör sig "silar" genom marken) örtrika sumpskogar på sluttande mineraljordar kan ingå.

Fjällbjörkskog (9040)

Skog med dominerande fjällbjörk i den subalpina zonen i fjällområden. Fjällbjörken är här konkurrenskraftig på grund av djupa snöförhållanden och sen snösmältning. Olika vegetationstyper uppträder beroende på jordmån och exponering. De fattigaste typerna är rika på lavar och ris, de rikaste domineras av högorter.

Skogbevuxen myr (91D0)

Myrar som är skogbevuxna med barr-, bland- eller lövskog. Krontäckningen skall vara minst 25 procent. Samtliga tallmossar räknas till denna typ, medan de skogbevuxna kärren (där vatten till viss del kommer från anslutande fastmark) får ha en krontäckning på högst 70 procent. Vid tätare krontäckning räknas de till sumpskog. Vegetationen domineras av bland annat glasbjörk, tall, gran, ris, starr och vitmossarter.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus i skogen:

- » Skoglig kontinuitet med en varierad åldersstruktur och gamla träd.
- » Förekomst av viktiga substrat såsom exempelvis:
 - Död ved i form av högstubbar, grenar, torrträd, hålträd, lågor med mera av olika trädslag och nedbrytningsgrad.
 - Gamla och grova träd av olika trädslag.
 - I örtrik granskog och västlig taiga även lövträd (speciellt gamla och/eller grova träd) av till exempel asp, sälg och rönn.
- » Naturlig dynamik, vilket omfattar naturliga störningar, som stormfällningar, insektsangrepp och översvämningar. I västlig taiga är brand en viktig dynamisk faktor, i fjällbjörkskog är massangrepp av fjällbjörkmätare och laviner vanliga.
- » Opåverkad hydrologi.
- » Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna. De typiska arterna är indikatorarter vars förekomst indikerar gynnsam bevarandestatus hos naturtypen genom att de reagerar relativt tidigt på förändringar.

SPECIFIKA FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR VISSA NATURTYPER

- » Taiga (9010): I områden med brandhistorik är vissa typer av bränd ved en förutsättning för många arter. Brandrefugier (områden där brand sällan eller aldrig förekommit) såsom till exempel fuktigare granskogar, sumpskogar, raviner etcetera förutsätter en buffertzona mot hyggen och brandfält.
- » Näringsrik granskog (9050): Näringsrika basiska jordar och/eller kalk, grönsten eller andra basiska bergarter.
- » Fjällbjörkskog (9040): Kontinuitet av fjällbjörk, bland annat för lavar i trädsiktet. Topografi och klimat med mycket snö och sen snösmältning gör fjällbjörken konkurrenskraftig. Översilade eller genomsilade sluttningar, alternativt kalkrik jordmån eller berggrund, är en förutsättning för de rikare typerna. Naturliga lämmel- och ripcykler är en förutsättning för rovdjur (till exempel fjällräv) och fåglar (till exempel fjällabb och fjälluggla).
- » Skogbevuxen myr (91D0): Rätt växtbetingelser och pH för vitmossor, ibland brunmossor.

